

MÖRKRET FALLER ÖVER HILONIEN

Äventyrssaga av David Palme

Särtryck av första kapitlet:

PRINSESSAN LUNAS FÖDELSE

Långt bortom de stjärnor som vi kan se från vår jord en klar natt ligger planeten Tismos. Människorna där är skapta av stjärnstoft, precis som vi. De kommer aldrig att kunna nå oss, och vi jordmänniskor kan ännu inte nå dem. Tismos har fyra månar och kretsar runt en sol som liknar vår egen. Om några av oss ändå råkade hamna där, skulle vi tro att vi var i en skog hemma på jorden. De sjungande fåglarna och de skygga rådjuren är vi vana vid, men fick vi se några av människorna, skulle vi tro att vi gjort en resa bakåt i tiden till det gamla bondesamhället. Liksom vår jord skulle Tismos kunna vara ett paradys. Men dessvärre är verkligheten där ofta en annan.

På Tismos finns det många kungariken, som är omgivna av höga berg och väldiga oceaner. Ett av dessa riken heter Hilonien. Där regerade en gång den gode kung Jomar med rättvis hand över sitt folk. Han bodde i det praktfulla slottet i huvudstaden Lindby. Hans undersåtar var fria och lyckliga, ty den månghundraåriga maktkampen mellan kungarna och adeln var över. Det fanns inte längre någon överhet som plågade bönderna med dagsverken och tullar. Inför hotet om resning och blodspillan hade adelsmännen motvilligt gått med på att ge upp alla sina privilegier och avskaffa sig själva. Friheten segrade redan hundra år innan kung Jomar föddes. Landsbygdens bönder och städernas hantverkare hade själva valt sin kung genom att räcka upp sina händer på tinget.

Den stora staden Lindby ligger i nordvästra Hilonien och är vackert belägen vid oceanens strand. Där byggdes en gång många ståtliga hus. Två byggnadsverk har gett staden ett rykte vida omkring. Det kungliga slottet är berömt för sina långa rader med kolonner som bär upp det utskjutande taket. Genom tiderna har många kungafamiljer ätit sin aftonvard utomhus på terrassen under svala sommarkvällar. De har kunnat njuta av den grönskande slottsparken även när regnet öst ned. Genom parken

går en allé av lindar fram till slottet. Så har huvudstaden fått sitt namn.

Den andra omtalade byggnaden är ett heligt tempel mitt inne i staden. Templet är helgat åt Hindladrim, månarnas gudinna. Dit kommer pilgrimer från när och fjärran för att offra dyrgripar i mänskenet. På insidan är templet rikt utsmyckat med gudastatyer och andra konstverk. Längst upp i taket hänger de konstgjorda månarna med mångudinnans fyra leende ansikten. Offrar gör man på den lilla gården som är innesluten av tempelväggarna. Enligt traditionen uppfördes detta heliga hus av gudasöner, som ville sprida den himmelska byggnadskonsten till människornas värld. Templet blev tidigt en mötesplats för resande handelsmän, och staden växte upp runt omkring. Alla människor som delar hilonernas tro har hört talas om De Fyra Månarnas Tempel.

En gång under denna lyckliga tid hände det att kung Jomars hustru väntade barn. Hela kungariket gick i spänd väntan på att få veta om gudarna skulle skänka dem en prins eller en prinsessa. Alla hoppades på ett flickebarn, ty någon prinsessa hade inte blivit född i mannaminne. Drottningens mage blev allt större för varje dag som gick. Spågummorna

kacklade som höns nere i staden och spred ut de mest skiftande rykten om det ofödda barnet. Men ingen av dem var så säker på

sin sak att hon vågade satsa sitt huvud, som den gamla seden påbjöd.

Kung Jomar var inte alltför glad över att han skulle få barn. Han tyckte att han hade nog med bekymmer ändå. Det var ingen lätt och trevlig uppgift att regera Hilonien. Undersåtarna var fria och fick säga vad de ville om kungens sätt att styra, vilket de också gjorde. Jomar gick och grämde sig över att få en skrikande unge på halsen. Det var nästan så att han önskade att barnet skulle dö. Men han avslöjade inte sina känslor för drottningen och hovfolket. Han ville inte ta deras glädje ifrån dem.

En grå och kulen höstdag låg hans älskade drottning Shelana i sin breda baldakinsäng och skrek. Det stora ögonblicket nalkades. Drottningen plågades av svåra smärtor, men ändå var hon så lycklig som en kvinna kan bli. Äntligen var hennes eget barn på väg. Shelana var ingen vacker kvinna, men Jomar hade ändå förälskat sig i henne, ty hon var lika klok och vis som en gudinna. Han hade en ung och söt älskarinna som han träffade i lönndom, men hon var så klen till förståndet, att han aldrig hade kunnat ta henne till äkta. Drottningens mage hade redan börjat växa när det kungliga bröllopet ägde rum, vilket väckte ett visst uppseende.

Himlen klarnade upp under aftonen. En kall natt var att vänta. Det eldades i varje härd över hela riket. Kung Jomar klädde sig i sin bruna mårdskinnspäls och gick ut i slottsparken. Han gick fram och tillbaka bland de färggranna höstlöven och klagade. Nu skulle han mista den lilla frihet han ägde och få slita ännu hårdare än förr. Alla förväntade sig av honom att han ägnade mycket tid åt att vårda och fostra barnet.

Nåja, jag ska inte klaga än, tänkte han. Den förbaskade ungen är inte född ännu. Det finns ännu hopp om att barnet ska födas dött.

Solen sjönk långt borta i havet och lämnade efter sig ett tilltagande mörker. Då såg kungen att alla fyra månarna lyste på himlavalvet. Det hände inte ofta att mångudinnan visade alla sina fyra ansikten. Den här natten var helig, det visste varenda barnunge. Påföljande dag skulle alla stadsborna samlas i templet och lyssna på prästinnan.

Jomar blev lite skrämmd över att hans barn skulle födas på en helig natt. Han förstod att detta måste betyda något alldeles särskilt. Det gick inte an längre att han gick och hoppades att barnet skulle bli dödfött. Om himmelens härskarinna lät den lilla komma till världen på en fyrmånarsnatt, måste hon ha skäl till detta. Kungen kände sig mer och mer säker på att hans barn skulle få leva och bli något stort. Han föll på knä och bad till den himmelska modern, som en gång skapat honom och alla andra människor:

— O stora Tismina, du som har fött världsalltet! Ta bort min onda längtan och gör så att jag älskar den lilla! Om det är din vilja att barnet ska få leva, ska så också ske! Hjälp mig så att jag inte förgås under alla de tunga bördor som jag måste bära!

Knappt hade han uttalat dessa ord, förrän barnmorskan rusade ut på terrassen. Hon ropade förtjust till kungen:

— Ni har fått en dotter, Ers Majestät! Det blev en söt liten tös! Är det inte underbart?

Knektarna hörde barnmorskans rop, och de lyfte jublande sina armar mot skyn och kramade om drottningens pigor, trots att detta inte alls var lämpligt. En knekt tog en brinnande fackla och sprang genom stadens gränder för att sprida det glada budskapet. Under natten festades och firades det som aldrig förr i den kungliga huvudstaden. Ölet försvann ur tunnorna med en väldig fart. Men kungen varken jublade eller drack. Han gick in till sin drottning under tystnad och såg mycket högtidlig ut. Han

förstod äntligen att det här var ett stort ögonblick i hans liv, som han borde ha sett fram emot under sommaren.

När kungen fick se det lilla flickebarnet ligga på moderns arm, hände det något besynnerligt med honom. Han greps av en intensiv kärlek till den lilla, och tårarna strömmade utför hans kinder. Aldrig tidigare hade han sett ett så näpet litet barn. Flickan var så fin, att man inte kunde tro att det var Shelana som fött henne. Kungen blev stående stilla en lång stund och bara grät. Inte ett ögonblick kunde han släppa blicken från sitt barn. Drottningen försökte tala med honom, men han fick inte fram ett ljud. Till slut lyfte han upp det nyfödda barnet i sin famn. Det var en stark liten tös han hade fått, hon var rakt inte klen. Hon var varm och mjuk och full av liv. Nu måste hon få ett namn. Kungen virade in den lilla i siden och linne, och bar henne fram till fönstergluggen, så att månskenet föll på hennes söta ansikte. Med stor möda lyckades han få fram orden som måste uttalas:

— Du ska heta Luna, min flicka! Så vacker som du är när månarna lyser på dig, har inget barn någonsin varit! Himmelens härskarinna lät dig födas en helig fyrmånarsnatt, och därför ska du bära månarnas namn! Ta emot Tisminas och Hindladrimns kärlek, mitt barn, och lät den kärleken alltid få finnas kvar i ditt hjärta!

När kung Jomar hade gett flickan hennes namn, skyndade han sig att bära henne tillbaka till modern. Det drog kallt inne i slottet, och barnet fick inte på några villkor frysa. Sedan satt han och vakade hos den nyfödda hela natten, som om han fruktade att något ont skulle hända. Den utmattade drottningen somnade med flickan på sin arm.

Sakta men säkert började det gå upp för kung Jomar, att det inte bara var han som var rörd och lycklig. Det var en stor glädje för hela kungariket att en prinsessa var kommen till världen. Han hörde hur det festades nere i staden. Berusade karlar drog

omkring på gatorna och sjöng. Nästa morgon skulle härolder rida ut i byarna för att förkunna den glada nyheten för bönderna. Den blå hiloniska flaggan med den vita smultronblomman skulle hissas på varenda flaggstång i hela landet.

Jomar hade inte suttit länge hos sin dotter, när han plötsligt hörde den ljuvaste harpmusik ljuda genom slottets salar. Han blev vettskrämd och såg sig förvirrat omkring, ty han trodde att skogarnas väsen kommit för att ta barnet. Luna skrek, men det fanns ingen rädsla i hennes skrik. Jomar tyckte sig förstå, att hon ville tala om för honom, att intet ont skulle följa av harpmusiken. Men han förblev på helspänn. Harpans sköna toner kom allt närmare, och han darrade av oro. Det fanns ingenting han kunde göra. De övernaturliga var på väg, och det var bara att hoppas att de var vänligt sinnade.

Jomar hoppade till av bestörtning när han såg vem det var som kom. Framför den lilla flickan stod plötsligt himmelens första ängel. Kungen tittade på sin dotter och undrade vem hon egentligen var, som fick så fint besök. Han började tro att hans flicka var av himmelsk natur och stod högt över alla människor. Den första ängeln hade långt, ljust hår. Hon var klädd helt i vitt. Hennes klänning var vackert broderad med himmelska mönster, och i handen höll hon ett brinnande vaxljus. Ängeln log försiktigt mot kungen och sade med sin mjuka röst:

— Du behöver inte vara rädd. Jag har kommit för att ge prinsessan en himmelsk gåva.

Hon vände sig mot flickebarnet och lade sin hand på hennes panna.

— Jag såg från paradiset hur bedårande vacker du var i månskenet, Luna! Min gåva till dig är skönheten. Du ska växa upp och bli den vackraste prinsessa som någonsin kommit till världen! Alla ynglingar i hela kungariket ska drömma om dig!

Därpå försvann den första ängeln. Jomar drog en suck av lättnad. Hans dotter hade fått den finaste gåva en nyfödd flicka kan få. Ingenting obehagligt hade hänt. Men harpmusiken ljöd ännu i slottet. Kungen förstod att fler gäster var att vänta. Snart stod himmelens andra ängel framför flickan och skänkte sin gåva. Hon var lika vacker som den första ängeln, men hennes hår var mycket mörkare.

— Jag ska göra så att du blir en klok och rådig kvinna, som duger till att regera. Jag hoppas att du ska bli drottning och styra hela Hilonien en vacker dag, lilla vän!

Kungen såg hur den andra ängeln flög iväg på sina vita vingar. Han tänkte förnöjt på att hans dotter en dag skulle nå lika långt som han själv. Men han var också en smula orolig över den andra ängelns gåva. Han visste ju att det var farligt att regera ett land. Tanken på att hans dotter skulle utsättas för faror gjorde honom bedrövad.

Jomar ryckte till när han fick se den tredje ängeln stå vid sängen. Harpmusiken hade tonat bort, och han hade inte väntat

sig ännu en gäst från himmelen. Ängeln klappade flickan på kinden och fnittrade med sin ljuva stämma. Hon såg så rar ut, att kungen förstod att hennes ärende var gott.

— Min gåva är kärleken. Jag ska göra så att du älskar alla dina blivande undersåtar. Du kommer att vara redo att göra vad som helst för att de ska få vara lyckliga. Jag ska också laga så att hiloniska folket älskar och avgudar dig. Ja, jag lovar att de en dag ska hylla dig som en gudinna nedstigen till världen.

Ängeln såg plötsligt ledsen ut, och tårar sipprade fram ur hennes undersköna blå ögon. Jomar tittade oroligt på henne. Han förstod inte varför hon blev ledsen.

— Ty det ska komma en tid, då du är hiloniska folkets enda hopp och tröst, sade ängeln med gråten i halsen.

När den tredje ängeln sagt detta, flög hon iväg med en väldig fart. Hon ville inte visa hur ledsen hon var. Ögonblicket därpå uppenbarade sig himmelens fjärde ängel. Hon gick med beslutsamma steg fram till barnet. Luna tittade nyfiket på henne med sina rara små ögon och var alldeles tyst.

— Jag har kommit för att ge dig mod och tapperhet, sade ängeln med vemodig röst. Om onda tider av förtryck och misär skulle drabba ditt land, ska du inte tveka att lyfta svärdet mot dem som bär skulden för det onda.

Den fjärde ängeln började också gråta och försvann illa kvickt. Skräcken grep tag i den stackars fadern. Han hade aldrig varit så orolig i hela sitt liv. Nu förstod han att sorger och bedrävelser var att vänta. De spågummor som skvallrade om olyckor hade fått rätt. När den femte ängeln kom, sade han åt henne att genast återvända till paradiset.

— Jag vill inte höra mer! sade han förtvivlat. Flyg härifrån! Det räcker nu!

Men ängeln hade flugit hela den långa vägen genom himlarna bara för att framföra sin gåva. Hon kunde rakt inte tänka sig att lyda uppmaningen.

— Jag ska ge dig en lycklig barndom, lilla flicka! sade hon med en glad och munter röst. Många roliga lekar och upptåg väntar dig de närmaste åren.

Men plötsligt hände något kusligt med ängeln. Någoting smärtade henne och gjorde henne fruktansvärt ledsen. Hon skylde sitt vackra ansikte i händerna och började gråta förtvivlat. Tårarna forsade fram mellan hennes fingrar. Jomar såg till sin fasa att några av tårarna var röda som blod. Ängeln grät våldsamt och skrek i högan sky. Drottningen väcktes av hennes skrik och tittade yrvaket upp. Till slut lugnade sig den olyckliga ängeln och lyckades få fram några ord. Hon kved samtidigt som hon sade:

— Näja, åtminstone dina första barndomsår ska bli lyckliga.

Därpå försvann även hon. Shelana tittade ängsligt på sin man och räckte honom sin hand. Men Jomar såg inte hennes hand. Han bara satt stilla och stirrade framför sig. Han kände det som om en tyngd pressades mot hans hjärta för att krossa honom. Aldrig har någon varit så ledsen som han var i detta ögonblick.

— Det här är straffet, sade han bittert. Nu straffas jag för att jag tänkte så onda tankar.

Shelana tittade undrande på honom. Hon förstod inte vad han menade. Men hon kände på sig att det lilla flickebarnet var i fara och höll om henne.

Den sjätte ängeln lät inte vänta på sig. Hon var ledsen redan när hon kom och sade snyftande till den lilla flickan:

— Jag ska ge dig en lillebror att älska över allt annat, när den tid har kommit, då du inte längre har någon mor och far kvar att älska.

Nu hände ruskiga saker. Den sjätte ängeln såg fruktansvärt rädd ut och blev likblek i ansiktet. Livets färger försvann från henne, men hon var inte döende. Hon flydde i panik från slottet undan en ohygglig fara. Jomar anade vem som var i antågande, ty han hade räknat änglarna. I himlarna kring Tismos fanns det bara sex änglar. Efter dem kom bara mörker och tomhet, och en namnlös fasa...

En djävul med väldiga svarta vingar och vassa klor flög i den sena timmen över den mörka oceanen, rakt mot det kungliga slottet i Lindby

Jomar samlade allt sitt mod och ropade:

— Kom hit bara, ditt fanstyg! Du ska inte tro att jag är rädd för dig!

Shelana tittade förfärad på sin man och gav till ett skrik. Hon visste att man aldrig fick be någon av djävlarne komma, ty då kunde man vara säker på att hemska olyckor skulle drabba en.

Djävulen kom inte med en gång. Han lät det stackars kungaparet vänta en bra stund. För varje ögonblick steg deras oro och rädsla ytterligare. De fruktade för sin dotters liv, och de grät och bad. Plötsligt for en iskall vind in i sängkammaren och släckte alla vaxljusen. Det blev kolmörkt så när som på det kusliga månskenet som föll in genom fönstret. Månskenet hade en ovanlig färg. Drottningens vackra spegel med förgyllda ramar gick i kras. En isande köld spred sig i rummet. Den lilla flickan började skrika. Vindarna ven så att de broderade gardinerna blåste upp och blixtar slog ned från den klara natthimlen. En ohygglig ångest drabbade hela landet i detta ögonblick. De sovande vred sig i sina sängar och drömde de mest otroliga mardrömmar. Alla som var vakna kände att något inte stod rätt till.

Vargars hungriga ylanden långt borta i urskogarna hördes ända in till staden och spred skräck. Så hände det hemska. Innan

någon hann andas, stod den fallne ängeln Lucifer framför Luna, med sina flaxande svarta vingar och sin förruttnade hud.

Den oskyldiga lilla prinsessan skrek. Modern försökte trösta henne, men det gick inte. Skräcken höll kungafamiljen i ett järngrepp. Kungen ville driva bort den onda varelsen, men han tordes inte röra sig, ty då kanske demonen skulle döda dem alla i ren ilska. En luden hårig hand lades på flickans kind. Hon tystnade tvärt och tittade förundrat på det groteska ansiktet. Jomar råkade kasta en blick på den största månen. Han såg till sin fasa att den inte längre lyste med sitt vita sken över staden. Månen var röd som blod, och han blev som förstenad av skräck. Alla de fyra månarna brann röda i natten.

Lucifer hade gula ögon som lyste olycksbådande. Han tittade på den arma prinsessan och skrattade rätt.

— Trodde du att du skulle slippa få besök av mig, Luna? grymtade han med sin grova stämma. Jag har också en gåva till dig, ditt lilla himmelska kräk! Jag tycker inte om att det föds en prinsessa som ska bli god och älska alla människor! De vita änglarna borde aldrig ha fått komma till dig!

Lucifer hänskrattade så att det ekade i slottets salar. Det rysliga skrattet ville aldrig ta slut. Vargarnas ylande kom allt närmare. Det lät som om de grymma bestarna sökte sig in i själva staden. Så gav Lucifer sin gåva till Luna:

— Jag ska ge dig fiender, som ska hata dig och kämpa för att förgöra dig! Det hiloniska folket kommer att älska dig, det kan jag inte göra någonting åt. Men jag vet ett annat folk på Tismos som inte lär göra det! Jag ska ge dig sorgen över nära och kära som dör! Sorgen ska styra hela ditt liv! Jag ska sända tusen och åter tusen olyckor över ditt fädernesland! Gråt och skrik ska åter höras i Hilonien!

Lucifer såg mycket nöjd ut. Så flaxade han iväg på sina svarta vingar och försvann bort över havet. Han lämnade efter sig en kuslig tystnad. Inte ett ljud hördes i hela slottet.

Vargarna hade gett sig av. Kung Jomar tittade förtvivlat på sin nyfödda dotter. Hon rörde sig inte. Ett kort ögonblick trodde han att hon var död. Men snart såg han att hon levde och såg riktigt glad ut. Det var som om hon redan glömt allt det rysliga som hänt. Jomar lugnade sig en aning och försökte vara glad, men så tänkte han på den onda förbannelsen. Han rusade ut i slottsparken och slet sig i skägget.

— Det kan inte vara sant! skrek han. Vem kan vilja göra min lilla dotter något ont? Ingen är mer oskyldig än hon!

Drottning Shelana grät mycket den natten, men de goda änglarna från himmelen kom tillbaka och tröstade henne. Änglarna föll på knä vid den lilla prinsessans bädd, kysste henne och bad för henne. De stannade hela natten. Barnet sov så sött och tryggt hos modern. Månskenet var vitt igen, och ingen drömde mer några mardrömmar i staden. Allt var åter frid och fröjd.

Böcker från bokförlaget Höst

David Palme: Mörkret faller. En samling med åtta rysarnoveller i genuin svensk miljö. Vi får läsa om likheterna mellan mordet på Olof Palme och mordet på en framtida statsminister Olof Palmer. Vi får läsa om hur mörkret i Kiruna i december griper tag i människorna. ISBN 91-972893-0-2. Pris 180 kr.

David Palme: Mörkret faller över Hilonien. Landet Hilonien regeras av en vis och god kung. Han har en dotter, prinsessan Luna, som alla invånare dyrkar. Men innan kronprinsessan blivit vuxen dyker krigsfartyg med svarta segel upp vid horisonten. Hiloniens frihet är över. Så börjar den här berättelsen som fortsätter att berätta om hur Hilonien blir ockuperat, men hur prinsessan Luna blir symbol för folkets motstånd mot förtrycket. ISBN 91-972893-1-0. Pris 200 kr.

Gunborg Palme: Effektiv viktminskning. Vänder sig till alla människor som har problem med sitt ätande och sin vikt och ger praktiska råd om hur man skall klara av sina matproblem. Gunborg Palme är legitimerad psykolog och psykoterapeut och specialist på ätandestörningar. ISBN 91-27-05331-2. Pris 200 kr.

Jacob Palme: Lik och jämlikhet. Kriminalroman om Katrin som visste för mycket. Därför måste hon dödas.

Samtliga böcker kan beställas genom att sätta in kostnaden på postgiro 45_73_29-1, Bokförlaget Höst, och ange vilka böcker beställningen avser på postgirotalongen.

Men vad var det för missriktad lojalitet, som hindrade henne från att gå till polisen och berätta vad hon visste — innan det var försent? Berodde det kanske på att hon själv kände sig medskyldig? ISBN 91-972893-2-9. Pris 200 kr.

Till julen 1998 utkommer:

HAN SÄGER ATT HAN SKA PRATA MED SIN FRU OM SKILSMÄSSA, BARA HANS SVÄRMOR HAR Fyllt 70 ÅR OCH DERAS DOTTER HAR KONFIRMERATS.

Gunborg Palme: Hos psykologen. Skämtteckningar med psykologisk bakgrund. Teckningarna bygger på en djup insikt om mänskliga upplevelser och känslor. Vissa av teckningarna har tidigare publicerats i Dagens Nyheter, vissa är nya för den här bokupplagan. Pris 250 kr.

Bokförlaget Höst
Skeppargatan 73
115 30 Stockholm

Telefon: 08-664 60 92
Fax: 08-783 08 29

E-post: bok@palme.nu
www.palme.nu/books